

Beregning av egenandel for langtidsopphold på sykehjem

Jeg har som fullmektig for min kone, via hennes fremtidsfullmakt, hatt en sak gående i over 2 år med Porsgrunn kommune, Statsforvalteren i Telemark og Vestfold, Tingretten i Telemark, Agder lagmannsrett og nå til slutt Norges Høyesterett.

Kravet fra Porsgrunn kommune om for lite betalt egenandel for min kone på Vestsiden sykehjem for året 2022 ble godkjent av statsforvalteren. Jeg anket vedtaket fra statsforvalteren inn for tingretten, som opprettholdt statsforvalterens vedtak. Tingrettens dom anket jeg inn for Agder lagmannsrett, som forkastet statsforvalterens vedtak og dermed tingrettens dom. Staten v/Helse-og omsorgsdepartementet anket lagmannsrettens dom inn for Norges Høyesterett. I den rettskraftige dommen fra Høyesterett 29 april 2026 ble Statens anke forkastet.

Det hele saken har dreiet seg om er tolkningen av inntekts- og skattebegrepet i egenandelsforskriftens § 3 fjerde ledd. Det Høyesterett nå har avklart er at skattefradraget som min demente kone med Alzheimer fikk overført fra meg etter skatteloven § 6-3 andre ledd skal korrigeres vekk ved etterberegningen av egenandelen for året 2022.

Så forhåpentligvis vil dommen i Høyesterett få stor prinsippiell betydning utover vår sak, slik at kommuner og alle berørte har noe mer klart å forholde seg til vedrørende egenandelsberegningen.

Her er Høyesteretts oppsummering av vedtaket om egenandel ved sykehjemsopphold:

Vedtaket om egenandel ved sykehjemsopphold er ugyldig

Høyesteretts dom 29. april 2026, HR-2026-1002-A, (sak nr. 25-155368SIV-HRET), sivil sak, anke over Agder lagmannsretts dom 21. august 2025.

Staten v/Helse- og omsorgsdepartementet (Regjeringsadvokaten v/advokat Ragnar Nordeide) mot A (advokat Cecilie Engebretsen)

Etter forskrift om egenandel for kommunale helse- og omsorgstjenester § 3 fjerde ledd skal egenandelen for langtidsopphold ved sykehjem beregnes på grunnlag av nærmere angitte inntekter «etter fradrag av skatt».

En beboer på et sykehjem fikk overført et skattefradrag fra ektefellen. Det reduserte beboerens skatt og førte til at egenandelen ble høyere enn den ellers ville ha vært.

Spørsmålene for Høyesterett gjaldt forståelsen av uttrykket «fradrag av skatt» i § 3 fjerde ledd, nærmere bestemt omfanget av det fradraget som skal gjøres for skatt når egenandelen skal beregnes.

Høyesterett kom for det første til at det bare er skatt på de inntektstypene som inngår i forskriftens inntektsbegrep, som skal trekkes fra. Det skal derfor ikke gjøres fradrag for inntektsskatt som ikke har sammenheng med de relevante inntektskildene. Dette er til ugunst for beboeren, fordi egenandelen da blir høyere enn om all ilagt skatt skal trekkes fra.

Videre kom Høyesterett til at det skal ses bort fra enhver skattevirkning – også skattereduksjoner – som ikke har sammenheng med de inntekstpostene som inngår i forskriftens inntektsbegrep. Dette er til gunst for beboeren, fordi fradraget for skatt da blir høyere enn den ilagte skatten isolert sett skulle tilsi, og egenandelen dermed lavere.

Det aktuelle skattefradraget som ble overført fra ektefellen, hadde ikke sammenheng med beboerens forskriftsrelevante inntekter. Det skulle derfor ses bort fra dette skattefradraget ved fastsettelsen av egenandel. Statsforvalterens vedtak bygget på at skattefradraget skulle tas i betraktning, og er derfor ugyldig.

Selve dommen kan lastes ned fra: www.hpleym.no/HR/HRDom.pdf

Porsgrunn 1. mai 2026
Harald Pleym
www.hpleym.no